

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus vti corpus suum tenerrimum, lacerum, saucium, liuidum,
indefensumquè crucis confixioni obtulerit. Concio XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

fecerunt, & ante crucifixionem myrrha eius potum amaricauerunt. Nudatus est igitur omnibus non solum vestibus, sed vnde cunq; consolationem aut requiem habere potuit. Atqui in nudatione corporis præter verecundiam quam in oculis deridentium patiebatur, graues acerbosq; etiam sustinuit dolores ex vulnere reuouatione, dum lanea vestis vulneribus cruore agglutinata auellitur.

precatio pro paupertate spiritus.

Iesu mitissime, fac nos pauperes spiritu vereq; humiles, qui nostri contemptum diligamus, quæ mundi sunt fastidiamus, omnemq; defectum, omnem penuriam & necessitatem cum perfectissima patientia, hilaritate & gratiarum actione tui amore libenter sufferamus, qui es benedictus in secula.

DE IESU CRUCIFIXIONE.

Theorema XXIV.

ARGUMENTVM.

Dominus Iesus corpus suum tenerrimum, laceratum, saucium, liuidum, nudum, atque indefensum, ad pœnas obtulit crucis, his qui intus furoris immanitate, foris verò armorum strepitu erant crudeles.

IESUS VTI CORPVS SVVM TENERRIMVM,

lacerum, saucium, liuidum, indefensumq; crucis confixioni obtulerit. Concio XXIV.

De crucifixione Domini parum habemus, quod ab Evangelistis nobis traditum sit. Hoc enim solum recensent. *Crucifixurunt eum, & cum eo duos latrones, medium autè Iesum.* O quam breue verbum, & longum ingenisque martyrium. O immane supplicium, quam paucis verbis enarratur. Denique ex sacra scriptura incertum est, in terra cruce iacente, an erecta Dominus crucifixus sit. Certum est tamen, lachrymabili Dominum Iesum vultu crucem suam sibi vidisse parari, puta stratum, lectumue doloris sui, in quo debebat (quomodo voluit) mori. Non obscurum est quoque Dominum ad crucem paratam vltro accessisse, tortoribusq; in omnibus obedisse, brachia super cornua crucis vltro posuisse, & aperuisse manus, easq; obiecisse clavis perforandas. Crucifixi sunt autem illum viri iniqui, & ab omni misericordia aheni, extensis interim eiusdem brachijs, cruribus, manibus pedibusq; distento quoque corpore toto, & compagibus ossium solutis. Perforauerunt ei manus & pedes crassis clavis obrutisq; quibus corpus ligno astrinxerunt crucis. Possumus autem pro crucifixionis huius descriptione duos tresue nobis formare articulos, in quorum similitudinem deuotissimus quisque multo sibi formare potest plures. Itaq; primus sit articulus Manus, quaæ cœlos, terram maria & quicquid in his continetur, fecerunt: clauo perforata, affiguntur cruci. Ista sunt manus, quaæ non solum opera, sed operantes

Matth. 27.
Marci 15.
Lucæ 23.
Ioan. 19.

Crucem
quam vo-
luntarie
Christus
ascendit.

Crucifixi-
onis arti-
culi tres.
Manuum
Christi per-
foratio.

Ff

etiam

Operatum
fuisse Chri-
stum non
solum subli-
mia, sed etiā
humilia.
Matth. 13.
Marci 6.

Manuum
Christi vir-
tus quanta.

Ioan. 9.
Matth. 8.
Luca. 17.
Marci 7.
Matth. 4.
Marci 7.
Ioan. 6.
Ioan. 19.
Ioan. 6.

Pedum Chri-
sti genera-
tio.

etiam faciunt, & operantium opera faciunt: quarum propterea omnia ope-
ra sunt, quia ab illis vt opera ab alijs fiant, operandi gratia, facultas & con-
datur. Istæ sunt manus, quæ ad humilia quoque opera humanæ facultati sub-
iecta se inclinauerunt. Quemadmodum enim conijci licet ex eo quod hinc
improperauerunt ei secundum Matthæum, quod filius esset fabri, & secun-
dum Marcum quod esset faber: verisimile est, ipsum siue patri putatio, siue
matri, etiam cooperando adiutorium, operantem suam contulisse, quæ
sublimia & supernaturalia manibus illis tantum opera congruebant. Oportet
militatem manuum ineffabilem, quæ stellas fulgidas firmamento cæli
fixerunt: quæ terram gramine viridi, lilij candidis, rosis rubeis, floribus
ruleis, purpureis, croceis, varicoloribus venustarunt. Hæ sunt manus, quæ
terram incultam intus varia nobilitate gemmarum, foris verò innumera
fertilitate fructuum, arborum fructuum: intus, argento & alijs metallis
ris, herbis odoriferis atque salutiferis dotarunt. Hæ manus solem rutilan-
tissimam, lunam splendens, planetas micantes: & (quod his omnibus præfati-
est) animam rationalem, sed & spiritus cælestes, deiformes, nostri intellectu
captum sua puritate, pulchritudine, nobilitate ac essentia super gradibus
formauerunt. Manus hæ omnia nobis bona tribuunt, omnia faciunt, omnia
prouident. Ex his manibus omne fuit bonum, oritur & conseruatur, si-
nunquam malum potuerunt patrare. Per has patri offertur quicquid bonum
offertur. Harum manuum eleuatio ad Deum, acceptior ad exaudiendum, ef-
ficacior est ad impetrandum, quam omnium sanctorum & creaturarum
orationes, siue opera: vtpote à quibus nulla fiant bona Deo grata, nisi
manuum istarum virtutem. Hæ sunt manus, quæ illuminauerunt cecos, qui
mundauerunt leprosos, quæ surdis auditum, mutis reformauerunt eloqui-
um, quæ daemones è corporibus, ab hominibus morbos depulerunt. Inter
has manus septem panes multiplicati, quinque millia hominum satiauerunt.
Hæ manus pedes discipulorum lauerunt, aquam in vinum, panem in carnem
non quamcunque, sed quæ dat vitam mundo, id est, quæ dignè se sumere
vitam æternam confert, muta uerunt. Hæ manus tam sanctæ, tam dignæ
innocentes, tam virtuosæ, seu potentes, tam liberales, tam laboriosæ, tam
miles, tanquam malefactoris ligantur, torquentur, ligno crucis onerantur
& tandem extensæ & perfossæ, affiguntur patibulo crucis, haud secus
nunquam ad bonum, semper verò ad malum fuissent expansæ. Verum dicitur
benedictis manibus factis sit dictum.

Sequitur iam secundus articulus in hunc modum. Crura, quæ circum-
feruntur personam, id est, hominem, qui cum verbo est vna persona (quod
licet corpus & anima in vita manserint vnita, per mortem verè fuerint sepa-
rata, semper tamen vtrunque Verbo vnitum mansit vna persona) portan-
t: cui & in cuius nomine omne genu flectitur, cælestium, &c. Crura quæ
gestant creatorem cæli & terræ, per quem visibilia & inuisibilia facta sunt
crura quæ se Deo patri in laudem & gratiarum actionem & pro nobis ad
separationem inclinauerunt, & quæ profundissima atque deuotissima humi-
litate sub onere crucis in amarissima pœna incuruata sunt: Crura, quæ
nobis fatigata sunt in prædicationis discursu: hæc iam super ligno crucis
penduntur, genua quoque & compages distensa soluuntur: perfossa
crura

cruci affiguntur: & hoc tanquam pro arrogantia, quasi ea nunquam se Deo humiliauerint, aut ad compatiendum pro hominibus sese fatigauerint. Verum hæc de affixione corporis Iesu dicta sunt. Nam de eius extensione hic potest formari articulus tertius: Qui in natiuitate sua paruulus tener esse, atque in angusto præsepi locari voluit in fine vitæ suæ crudeliter, miserabiliterq; per omnia membra in cruce est extensus. Certè cuius magnitudo non solum orbe terrarum, verum etiam ne latitudine quidem cæli potest contineri, hic se aded fecit paruulum, aded exiguum, vt in natiuitate sua inuolato, clausoq; virginitatis sigillo, claustra materni conporis exiret in mundum: natus verò in arctum poneretur præsepium. Tam paruulum igitur se faciens, tam humilemque subinde se gerens, & nihil de hoc mūdo ambiens, vnde meruit quæso extēdi & discruciarī? Nā quū hæc pœna ijs solis debeat, qui quū nihil sint, aded tñ inflātur aded se magnificiūt, vt (quæadmodum dici solet) oēs arctare, omnes in sacco contrudere moliantur: quid ad Christum hæc pœna, qui nihil terrenum ambiuit? Nonne se in profundum super terram vsque ad stabulum iumentorum, ante pedes bouis & asini se humiliauerat, descensus etiam ad infernum propter hominem liberandum, cuius tamen celsitudinem & maiestatem ne supremus quidem Seraphim potest attingere? Vnde ergo commeruit ad crucem figi, vel crucifixus super terram trahi, vel ad ignominiam in altum in cruce eleuari? Compara nunc cætera quoq; infantia suæ ad hunc locum, panniculos scilicet pauperes, variamq; indigentiam corpusculi infantilis ac teneri, & nuditatem ac angustationem eius in cruce: lac virgineum, & fel amarum: iubilum, laudemq; cantantium angelorum, & derisionem exprobrantium Iudæorum condemnatorumq; latronum. Vide quomodo in noua natiuitate paruuli, nouum lumen in noua stella ad illuminationem gentium, puta trium Magorum, ortum est: modo verò cum idē Dominus exiturus de hoc mundo per mortem, adultus & vir occiditur, magna cæli lumina sol & luna sunt extincta. Hoc autem contigit illis in signum, quia Iudæi lumen huius mundi verum atque viuificum extinguere nitebantur, per quod omnis, eorum sapientia, omnis scientia, omnis dignitas, tam spiritualis, quam secularis, occideret. Verum, vt redeamus ad causam, Dominus Iesus vbi extensus, vbi est cruci affixus, apposuit super eius caput Pilatus titulum, causam significantem crucifixionis: *Iesus Nazarenus Rex Iudæorum.* Ioan. 19 Iudæi indignatione moti, quod hæc scriptio non Iesu, sed sibi cederet in infamiam, instant apud Pilatum, vt titulum mutet. At ille persistens in sententia, nihil mutare voluit, dicens: *Quod scripsi, scripsi.*

Precatio pro spirituali crucifixione.

Miseri cordissime Iesu, omnia quæ in nobis sunt, & nos ipsos totos cruci tuæ, imò tibi ipsi confige, vt memoria, voluntas, cor & anima nostra tota in te sola sint. maneantq; in vulneribus tuis cruci & tibi affixa, & in te solum omnia tendant, cunctaq; eant desideria nostra, qui es benedictus in secula. Amen.